

Nagy Kinga

FELHŐK

– VERSCIKLUS PETŐFI UTÁN –

*„Mint zsíros vízből egy ezüstkánál,
tompán csillog a nap.
A hűlő homály
színén felhő, zsiradékdarab
honol. Szigetnél mozdulatlanabb.”
(Petri György)*

FELHŐSZÍN TEREK

a felhők alak magasság anyag és forma
szerint osztályozhatók többek között
abercromby és hildebrandsson
alkotta meg a ma is használatos
elnevezéseket
cirrus stratus cumulus nimbus

egy légköri magasság fölött
tere van a jegesedésnek
és összeáll a kilehelt pára
és lesz belőle tejüveg áttűnés
mintha-negyedik halmazállapot
felcsapódó sűrű hordaléka
valami hétköznapi boszorkányságnak
amit az ember így-úgy magyaráz

tisztán látni ebben a ködben
a víz magából kivetett állapotában
csupa verejték
rés a falon
amit légvárakból emeltek

valaha valakik
kinyomozhatatlan szakralitással

ÖSSZEKAPASZKODTAK

a polcon két poros kodak fotó
alatta ágyhoz szegezett farpofák
más úgy mondaná nagymama
vagy éppenséggel
vájdling-táj

aki itt ügyködik
mikor csepegtetne ki
egy egész lavórnyi vizet
ahol nincs elég
nincs elég
változatos látkép
a hullámozó felszínen
ahol hínár tapad meg
az edények alján és iszap
és az egész szobában
valami alattomos kosz

itt ügyködik és
ha ideje engedi
lefújja a port a fotókról
de így sem lesznek
kevésbé homályosak
mert a szemcsék
beljük égtek

KÖNYÖKNYI KORLÁT

ez a legtöbb
amit kérhet egy idegen
hogy közel engedjen a másik
egészen közel egy
korlát nélküli lépcsőn
hogy foghassa a könyökét
tériszonyos remegése
új epicentrumát
nincs más kapaszkodó
közel vannak egymáshoz
láthatják egymás arcán
a felhőket barázdákat
nem ígérek semmit
csak mennek le a lépcsőn
két idegen egy remegés

MEGSZÍVJA

íme ő
napra nap megszívja magát
felhőszín terekkel
hogy kitöltse a belső feketét
fonott koszorú tüdejét
valami légnél könnyebb
hézaggal

kárminpiros hadrendbe tömörülnek
benne a meggyűlt kelések és ő
nyeli a napok langymeleg váladékát
és szívja magába napra nap
azt amiről elhiszi hogy
tejüveg-áttűnés
pedig csak
szilárd halmazállapot

íme az ember
napra nap
több lyukkal tele

MÉG CSAK

maréknyi ember félkaréjban
szedett-vedett társaság
síri csendben állnak itt
mint a szobor merően

nézik ötszöget rajzol lábuk előtt
ahogy megmártózik a porban
egy galamb
véletlen arany metszés
egy napfényes délután

minden más mozdulatlan
és eltörlésre vár

ők az árnyékban állnak
talpuk seprűje nem szalad
át a jeleken egyhamar
még csak a torpanás
még csak a pánik
mielőtt

FELHŐTLENÜL

csak valaki más gépe
piszkál bele a térbe
ez még nem jelenti
átok és áldás
hogy összekapaszkodott volna

két idegen fiók
hogy a zavar amit
ez a felhőtlenység okoz
egy egységgel is közelebb vinne
a rendszerhez a részben

marad két idegen
vakon gépelt
vájdling-táj

DERŰ

gyerekkori emlék
ez a tömeges rosszullét
fekszünk az ágyon
egy vándortáborban
alattunk lavór
a hűlő homály
színén felhő zsiradékdarab
fejünk fölött sátor

az viszi ki a hányást
aki már föl tud állni
és aki elég bátor
az egyensúlyozáshoz

kiloccsanó habok
forró délután
fátyolfelhő olvadoz
elérhetetlen magasan
egyszer csak kibukkan
egy napsugár
átütő derű
e botladozásban
nyár

FÁTYOL

milyen habkönnyű tolltakaró
fedheti egy olimpiai bajnok
korcsolyázó amputált
kezét lábát álmait
milyen mozdulatsor
tagadhatja le
egy jógaoktató hiányzó
ujjait a tenyérgyökről
és milyen hernyóselyem-chiffon
suhogás férkőzhet be
egy középfülgyulladás után
a zongorahangoló fejébe
de a néma billentyűkoppanás
és valami gomolygó fátyol-rezgés
megmarad

VILLÁM

a polcon két kodak fotó
az egyiken asszonyok
összekapaszkodva mennek
nagy ködben egy téren
egy korlátatlan lépcsőn lefelé
a háttérben homályosan
látszik épület piac pad
a piac felé mennek
üres szatyaikat lazán
maguk mellé eresztik
valami tétova várakozással
lifeg kezükben a szatyor
kicsit ki is sült ott a kép
a szatyor helyén vibrál
és izzik egy közepes
kiterjedésű pont

mint sötét fellegek között
egy régóta érlelődő
villám felsercenő eleje
ahonnan aztán végigszalad
véletlenszerű cikk-cakk
alakzatban egy fénynyaláb
végérvényesen felkiáltójelet
rajzolva az égen és a sejtés
hogyan kész
immár megpecsételődött
és árnyékban marad
a kéz valakinek a könyökén

a másik képen biciklin ül
nagyamájával egy kislány
a nagy derekát szorosan öleli
szinte ráfekszik a hátára
és széttárja a lábát
ahogy száguldanak le
mint a villám egy lejtőn
tartsd erősen
mondja neki a nagyanyja
tartsd szét a lábad
be ne kapja a küllő
csak pörög pörög
körbe-karikába
szikrázik ha nekirepül
egy kavics
vigyázz ne lazsálj
egyfolytában tartsd
de arra is figyelj
ki ne lógjon nagyon
ha erre jönne egy autó
körbe-karikába

ÁTOK ÉS ÁLDÁS

áldott legyen aki engem
gond nélkül elhagy
mikor rángás gyötör
és kiver a víz a láztól

és átkozott aki majd
felfekvéseim kenegeti
és végtelen délutánokat
ül végig ágyamnál
arcán idült mosollyal

ezer áldás arra aki
minden piszok fölött félrenéz
és lépteit szaporázza ha
kezek nyúlnak felé
az omladozó gangon

de törje ezer apró csontra
átkom azt aki hűsítő kezét
hasogató homlokomra nyomja
és szorosán magához ölel
mintha még a szuszt is
visszaadhatná csüggedt
szügyembe ahová
a lélek csak halni jár